

Det er heller ikke det, det kommer an paa, men det, det kommer an paa, er, hvorvidt det overhovedet er berettiget at kræve af Skatteyderne, at de skulle specificere deres Indtægter. Fordi Loven siger, at man skal svare Skat baade af det ene og det andet, deraf følger jo ikke, at man skal specificere sine Indtægter af enhver Slags. Det er heller ikke Meningen med § 4. Meningen er at gøre opmærksom paa: Der er ikke en Ting paa Jorden, som giver jer danske Borgere Indtægt, uden at I skulle tolde og skatte af den til Staten; det skulle I vide, at hvoraf I end have en Indtægt, skulle I skatte, derfor opregne vi en uhyre Mængde Poster; men det er slet ikke Meningen, at vi ville forlange, at I skulle specificere, hvad I f. Eks. have vundet i L'hombre eller andet Spil — for det hører ogsaa til, hvad man skal skatte af — det skulle I selvfølgelig ikke specificere, men I skulle bare vide, at I skulle regne det med, naar I paa eders Ansvar opgive eders Indtægt! — Den ærede Minister bemærkede saa, at det var jo i Virkeligheden af Interesse for Ligningskommissionerne at faa noget at vide om, hvorledes Indtægterne grupper sig, og det maatte ogsaa være af Interesse for Skatteyderne selv. Alt sammen fortræffeligt! Det kan jeg godt gaa ind paa. Man vil i Kommunen naturligvis gerne vide saa meget som muligt, og det kan være, at ogsaa nogle af Skatteyderne have Interesse deraf, men der kan være mange andre, som tværtimod have den modsatte Interesse, som netop ikke ville specificere Indtægten. Jeg skal nævne, at det f. Eks. for Handelsstanden maa være en meget byrdefuld Bestemmelse at skulle opgive, hvor stor Formue de eje. Handelsstandens Kredit vil i meget høj Grad være afhængig af, hvad de enkelte Medlemmer selv eje — jeg mener naturligvis, at den enkelte Mands Kredit vil være afhængig af, hvad han selv ejer. Der kan f. Eks. sidde en Mand, som har en fortræffelig Forretning, som nyder stor Tillid, og som er i Besiddelse af stor Dygtighed, men dog blot ikke har nogen Kapital selv, men dog anses for at have fornøden Kapital, fordi han i Virkeligheden fører en god og sund Forretning. Hvis en saadan Mand skal tvinges til at opgive, at han i Virkeligheden ikke ejer nogen som helst Kapital, kan det blive til stor Skade for ham. Derfor kan man aldeles ikke gaa ud fra det Synspunkt, at fordi der kan være nogle Mennesker, for hvem det kan have Interesse at opgive deres Indtægter specificerede,

kan det i det hele taget være gavnligt at indføre en Tvangsbestemmelse derom. — Det er rigtigt, hvad den ærede Minister sagde, at der kan være Indtægtskilder af Formue, af egentlig Kapital, som kunne give mere end 4 pCt. Rente. Ja, men jeg har ogsaa hørt Folk, som særlig have anlagt deres Formue i Aktier, fortælle, at naar de tage en længere Aarrække, ville de dog ikke komme til mere end gennemsnitlig 4 pCt.; naar de have Aktier af forskellig Art, netop for at sprede Risikoen, vil det være Tilfældet, de ville ikke kunne komme højere op. Men jeg har ikke gjort anden Bemærkning herom end denne, at man vilde tilnærmelsesvis ad denne Vej kunne regne ud, hvor meget vedkommende havde i Formue. — Saa omtalte den ærede Minister en Vej, man kunde gaa, som Ligningsmyndighederne kunde gaa, og som ogsaa det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) har talt om, nemlig at Ligningsmyndighederne kunne blot sætte vedkommende Skatteyder rigtig op, indtil han skriger. Ja, det kunne de ganske vist gøre, men jeg anser det ikke for at være nogen særlig hæderlig Fremgangsmaade at gøre det, i alt Fald i store Maader og paa en saadan temmelig glubsk Maade, som jeg nok ved, man undertiden benytter, jeg anser det ikke for en heldig Maade. Men i alle Tilfælde vil jeg sige: Hellere maa Ligningskommissionen gøre det og derved foranledige, enten, at vedkommende betaler en højere Skat, fordi han ikke vil op med sin Formue, eller at han melder sig til Ligningskommissionen, thi der er, ogsaa efter mange praktiske Folks Mening, en meget stor Forskel paa dette at skulle oplyse *underhaanden* for Ligningskommissionen, at de have sat en for højt op, og saa paa at skulle under sit Navn angive, at man ejer den og den Formue — jeg haaber, at enhver kan forstaa, at der er en væsentlig Forskel paa disse to Forhold. — Jeg hørte den højt-ærede Minister udtale, at der er jo ikke nogen Tvivl om, at Lovens § 23 ligefrem hjemler Ministeren Ret til at fastsætte, hvorledes Skemaet skal være. Det anser jeg ikke for rigtigt. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at hvis der var givet Ministeren fuldstændig Raadighed til at gøre dette, saa var der intet i Vejen for, at Specifikationen kunde drives til den Yderlighed, at enhver Mand skulde tvinges til at opgive f. Eks., hos hvem han havde Penge til gode, netop for at Ligningsmyndigheden kunde bedømme, om det var gode, sikre Fordringer eller ikke, naar han selv angav, at det ikke var det. Den højtærede Mi-